

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Nem lehet nyaralni*

Forrás:

Új Nemzedék

Bp.

(Hely)

1920 III. 5.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

303.31

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

Nem lehet nyaralni

Kormánybiztost kérünk!

A szegény fixfizetéses családapa a kitérdelt nádrágjával és a rojtos kezelőjével öt év óta járja a fürdőhelyeket, hogy beteg családját valamiként elhelyezze nyáron. Az asszony keze a mosogatástól és a szobasuroolástól ripacsos, a gyerekek sápadtak és köhögnek; ő maga pedig olyan sovány, mint a hét sovány esztendő, ideges, fejfájós, nem tud aludni.

1914-ben háború volt és bevonult, a család természetesen otthon maradt.

1915-ben, hogy hazajött kétheti szabadságra, júniusban nyakába vette a balatoni fürdőhelyeket, de az összes villákban és szállókban azt a feleletet kapta, hogy kicsit elkéselt, mert ekkor már puffadozni és kövéredni kezdtek a hadicsalók és lánckereskedők, akik aranyért vásárolták meg a jobb helyeket és kiszorították a fürdőhelyekről minden dolgozó, gyötrődő magyar embert.

1916-ban előbb kérte a szabadságát, májusban próbálkozott, de ekkor hasonló udvariassággal és mosollyal azt közölték vele, hogy ismét elkéselt. Az jött divatba tudniillik, hogy a nyaralók szeptember végén, mikor felköltöztek Budapestre, előzően lefoglalták a villát és így sorozatosan nyaralhattak évekig. Mindenestre figyelmeztették őt, hogy jövőre még korábban nézzen utána a villának.

1917-ben már áprilisban érdeklődött, 1918-ban már márciusban, de a közbenjárásának akkor sem lett fogantaja. Mintha valami titkos összebeszélés történt volna az emberek között, nem juhatott a családja egy kis kék éghez, a vézna és beteges gyermekei nem kaphattak egy kis napfényt, mely a budapesti aszfaltos pokol és poros gyötrődés után mindenkinek méltóan kijárna.

1919-ben aztán végre kitört a proletárdiktatura, „a szegények és dolgozók országa” kö-

vetkezett el, a tőke letörését ordították habzó szájjal mindenütt a 19 éves galileisták, akiknek az apja bankigazgató és csokoládét reggeliznek az ágyban. Ekkor a hivatalnok-családapa ronggyá foszlott ruhájában bejelentette a nyaralási igényét egyik „elvtársnak”, de az elvtárs ismét csak hideg szókkal bocsátotta el, ő pedig tovább ette itthon a vizes hajdinakását és a zsirtalan tökfőzeléket. A fürdőhelyek ekkor is tele voltak azokkal az ismeretes radikális, liberális, haladó, demokratikus elemekkel, bandavezérekkel és álhirlapírókkal, kokottokkal és „főszerkesztők”-kel, akik boldogítani szeretik a népet a mások rovására és a saját javukra.

1920-ban „keresztény kurzus” van és a családapa végre joggal remélheti, hogy ötévi szenvedés után egy kicsit kipihenheti magát, szegényesen, de egészségesen, a víz partján, csak néhány hétre, hogy a gyermekei egy félkiló húst szedjenek magukra és kiszellőzzék fejükből a gondokat és a régi fejfájást. Fölszállt egy balatoni vasutra. Mit látott? A vonaton elsőosztályos kocsiban, duzzadtan és öntelt mosollyal újra azok ülnek, akik annakelőtte, a hadiuzsorások és lánckereskedések dandára újra fölvonult és vastag szivarral a szájában csevegett a vonatban zsiros üzletekről és kitűnő alkalmakról, márkákról és holland forintokról, svájci frankokról és dollárokról. A fürdőhelyeken pedig ugyanaz a nóta járja, mint annakelőtte, nagyon sajnáljuk, de villa nincs, szoba nincsen, semmi sincsen. A hadicsaló önagysága már öt évvel ezelőtt intézkedett, hogy a villát lefoglalják a számára, még pedig nem is egy hónapra, de három, négy hónapra, mert ehhez neki joga van, a „fehér terror” idején pedig a keresztény és magyar középosztály ismét arra van kárhoztatva, hogy itt fulladozza át a forró hónapokat, ebben a szemetes és mocskos városban.

Karikaturának látszik az egész, de tessék meggyőződni a hivatalos köröknek, hogy így

van. A pénzes galíciai söpredék rémuralma nem ismer semmi határt, semmi korlátot és semmi szerénységet. Tegnap főkolomposnak állott be a népboldogító mozgalom elé és jól élt, ma pedig a bankjainak rácsai mögé buvik és ismét jól él. Amint Rabbi ben Akiba mondja: „Nincs semmi új a nap alatt”. Ők dözsolnek, mi pedig szenvedünk.

E durva és fázító igaztalanságok leküzdésére kormánybiztost kérünk, mely már most vegye kezébe a nyaraltatás kérdését és méltányosan, emberien ossza szét a meglévő helyeket. Törjön le minden visszaélést és minthogy sokkal több a jelentkező, mint a villa és szoba, mondja ki, hogy azok, akik tavaly és tavaly előtt nyaraltak, csak másodsorban jöhetnek tekintetbe.

A keresztény kormány vessen véget a galíciai söpredék és a pénz rémuralmának, engedje kissé élni — furcsán hangzik — a magyarokat is.